

LUDZKOŚĆ

Wierzmy, że ludzkość jest stworzona na podobieństwo Boga, mająca potencjalność stać się Bożymi dziećmi, uczestnikami Boskiej natury. Bóg stworzył człowieka w cieleśnej formie, czyli ze substancji materialnej. Człowiek żyje dzięki tchnieniu życia, jest śmiertelny, ulegający zepsuciu i zgniliznie, nie posiadający wiecznego życia, oprócz jako dar Boży, który podlega Boskim warunkom podanych w Biblii. Wierzmy, że Bóg przedstawił Adamowi i Ewie wybór, życia wiecznego przez posłuszeństwo Bogu, lub śmierci przez grzech. Adam i Ewa poddali się pokusie i byli nieposłuszni. Na skutek tego, grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć. Dlatego śmierć panuje nad całą ludzkością, bo wszyscy zgrzeszyli. (1Mojżeszowa 1:26; 2Piotra 1:4; Hebrajczyków 9:27; 1 Koryntian 15:22; Rzymian 5:12; 6:23)

Pierwszy rozdział Pisma Świętego ujawnia, że Bóg stworzył ludzi na własne podobieństwo (1 Mojżeszowa 1:26-27). Ludzkość została stworzona z prawdziwie zaskakującą potencjalnością. Przyszłość jej jest należeć do rodu Bożego jako Boże dzieci (1 Jana 3:1-2; 2 Piotra 1:4; 2 Koryntian 6:18).

Charakter wszechmogącego Boga jest doskonały. Jest On nieodłącznie dobry i niemożliwe jest by zgrzeszył. Lecz nawet Bóg, który posiada wszelką moc, nie tworzy doskonałego charakteru u ludzi prosto siłą własnej woli. Rozwój prawego charakteru wymaga świadomej decyzji, podjętej przez jednostkę mającą wolność wyboru, aby prowadzić życie odpowiedzialnie, według wiedzy tego co jest moralnie dobre a co złe. Wymaga również postanowienia wyboru tego co jest dobre, a odrzucania złego.

Pierwsi nasi rodzice, Adam i Ewa, kiedy byli stworzeni, otrzymali żywot ograniczonej długości; istnienie fizyczne. ‘Ukształtował Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i tchnął w nozdrza jego dech życia. Wtedy stał się człowiek istotą żywą’. (1 Mojżeszowa 2:7) Hebrajskie słowo *nephesh*, przetłumaczone jako ‘istota’ w 1 Mojżeszowej 2:7, jest użyte cztery razy odnosząc się do zwierząt (1 Mojżeszowa 1:20, 21, 24, 30), a w 4 Mojżeszowej 6:6, w znaczeniu ‘zmarłego’. Później powiedziano pierwszemu człowiekowi, ‘W pocie oblicza twego będziesz jadł chleb, aż wrócisz do ziemi, z której zostałeś wzięty; bo prochem jesteś i w proch się obrócisz.’ (1 Mojżeszowa 3:19).

Biblijna księga mądrości, znana jako Księga Kaznodziei Salomona, zawiera następujące napomnienie: ‘Na co natknie się twoja ręka, abyś to zrobił, to zrób według swojej możliwości, bo w krainie umarłych, do której idziesz, nie ma ani działania, ani zamysłów, ani poznania, ani mądrości.’ (Kaznodziei 9:10). Człowiek jest śmiertelny, ulegający zepsuciu i zgniliznie. Nie posiada nieśmiertelności w postaci ‘duszy’. Jest bez życia wiecznego. Biblijna modlitwa oświadcza:

‘Jakież zysk z krwi mojej,
Z mojego zejścia do grobu?
Czy proch może cię wysławiać?

Czy może zwiastować wierność twoją?’ (Psalmów 30:10)

Bóg pragnie każdego człowieka obdarzyć wiecznym życiem, jako członek własnej rodziny. Nie jest możliwe na ten dar zasłużyć. Jednak, Bóg nie udzieli tak cennego daru nikomu który nie zechce się Jemu poddać, i kto nie okaże posłuszeństwa Jego prawu (1 Koryntian 6:9-10). W Piśmie Świętym, wieczne życie w rodzinie Bożej

nazwane jest *zbawieniem*. Bóg obdarzy tym tylko tych którzy udowodnią że są chętni Jego słuchać (Objawienia 21:7-8).

Bóg nie ma obowiązku zachowywać nas wiecznie jako Jego dzieci, cieszących się życiem w sferze duchowej, ale wiemy, że On jest miłością (1 Jana 4:8). Dlatego, kierowany wielkoduszną troską o nas, obmyślił plan aby obdarzyć ludzkość zbawieniem, największym błogosławieństwem które miłujący Stworzyciel może udzielić (Łukasza 12:32).

Tworząc pierwszych ludzi, Adama i Ewę, Bóg udostępnił im drzewo życia, symbolizujące życie wieczne (1 Mojżeszowa 2:9; 3:22). Natomiast, zabronił im jeść owoc drzewa poznania dobra i zła, które symbolizowało ludzką decyzję, bez Boga, ustalania tego co jest dobre a co złe. Bóg polecił im nie opierać się Jego objawionym wskazówkom, w ten sposób popełniając grzech (1 Mojżeszowa 2:9, 16-17). Grzech prowadzi do śmierci (wiersz 17; Ezechiela 18:4, 20; Rzymian 6:23)). Każdy grzech szkodzi charakterowi tego który go popełnia. Szkodzi zarówno grzesznikowi, jak i ogólnemu społeczeństwu.

Adam i Ewa, mając wolność woli, pod wpływem Szatana złamali wyraźny Boski rozkaz (1 Mojżeszowa 3:1-6). Tak więc, pierwsi ludzie rozpoczęli życie przeciwne woli miłującego ich Stworzyciela, umiejscawiając siebie pod karą śmierci, o czym Bóg ich na początku ostrzegął. Żaden człowiek, prócz Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, nie zdołał prowadzić życia bez grzechu (Kaznodziei 7:20; Hebrajczyków 4:15). Lecz, mimo ludzkiej grzeszności, ostateczny Boży plan dla ludzkości nie został udaremniony. W swej wszechwiedzącej mądrości, Bóg przygotował sposób w który ludzie mają możliwość pojednania się z Nim (Jana 3:16-17). Jednak mogą ludzie nabywać bogobójny charakter który jest warunkiem otrzymania Bożego daru (1 Koryntian 15:22; Galacjan 2:20). Gdyby nie zbawienie które Bóg ustanowił, śmierć panowałaby nad ludzkością, bo wszyscy zgrzeszyli (Rzymian 3:23).